

Zwanger of toch niet

Mijn man komt uit de nachtdienst, deze dag mag ik testen of ik zwanger ben. Net als bij Daan besluiten we gelijk als hij naar bed komt te testen. Wat is het weer spannend, ik doe de test en dan is het even wachten op de uitslag. De tijd is om, wat zie ik ja het is echt zo ik ben zwanger. We zien dat het waar is maar eigenlijk vinden we het ongelooflijk dat het zo is. We zijn blij verrast, maar het moet nog wel even echt binnen komen. Even weer aan het idee wennen weer zwanger te mogen zijn. Want inmiddels weten we dat het echt een geschenk is als je zwanger mag zijn. Zeker na het overlijden van Daan. Ik ben dol gelukkig, maar ook wat voorzichtig. Bang dat er iets vreselijk mis gaat. Dat is dan ook de reden waarom er een aantal mensen op de hoogte zijn van ons prille geluk.

Ik maak een afspraak in het ziekenhuis voor de eerste echo rond de achtste week. Wat duurt dat nog lang zeg, ik wil gewoon die bevestiging dat er een kloppend hartje zit. Toch zijn we samen aan het weg dromen. Zal het een jongen of een meisje worden. Ja ik weet het, het is nog zo vroeg om het daar over te hebben. Maar toch we kunnen het niet laten. Zelfs hebben we al een naam verzonnen als het dit keer een meisje zal zijn. Maar nog een lange weg te gaan voor we dat gaan weten. Ik ben moe extreem moe van de zwangerschap. Verder geen rare klachten, de eerste dagen ben ik wel heel misselijk geweest. Maar dat verdween en kwam niet meer terug. Wat heerlijk dacht ik nog, zal het dit keer een fijnere zwangerschap zijn. Toch ben ik heel bang, zelfs mijn man in bezorgd. Er kan zoveel mis gaan, de verhalen ken ik nu wel. Toch probeer ik ook gewoon te genieten.

Het is een raar idee dat ik vorig jaar op het einde liep van mijn zwangerschap en dat ik nu voor de tweede keer zwanger ben. Ik krijg fijne en lieve reacties op mijn zwangerschap. Juist was ik bang dat mensen het te vroeg vonden. Die zullen er vast wel zijn, maar het is ons leven, onze keuze geweest.

Ik heb besloten dit keer meer te genieten, maar toch de angst is steeds op de achtergrond aanwezig. Soms dringt die heel erg bij me op en ben ik heel erg bang. Een keer was ik bij de yoga en met elke beweging deed me buik pijn. Ja ik weet dat het normaal is dat alles aan het groeien is en dat daar steken van kunnen komen. Maar ik moest steeds maar huilen, zo bang dat ik hierdoor een miskraam zou krijgen. Nog even heb ik het erover met de yoga lerares. Ook zij verteld dat het geen kwaad kan. En raad me aan het nog even te blijven proberen, blijft het vervelend voelen kan je nog altijd stoppen. Ze heeft ook gelijk, in gedachten kom ik zeker gewoon weer terug. Nog altijd ben ik niet terug gegaan naar de yoga les.

Eindelijk is het zover de echo datum is in zicht. Ineens de avond voor de echo begin ik heel zenuwachtig te worden. De nacht heb ik bijna niet geslapen zo zenuwachtig was ik voor de echo. Met een duffe kop kom ik uit bed. Ik krijg een enorme pijn in me buik, nog meer zenuwen daar zat ik nou net niet op te wachten. Is dit een slecht voorteken. Zal de echo niet goed zijn. Nee hier wil ik niet over nadenken. Straks zien we gewoon een mooi kloppend hartje. Samen met mijn man gaan we naar het ziekenhuis, het is druk. Sommige blijken nogal uit te lopen. Maar de verpleegkundige gelukkig maar 10 minuten. We gaan zitten en ze vraagt hoe het met me gaat, wat voor klachten ik heb. Dan feliciteert ze ons, dat vond ik een beetje raar. Toen met Daan ging ze eerst kijken voordat ze dit zei. Ja het kan toch ook mis zijn...

Ik kleeft me uit, want het is een inwendige echo. Ze laat weten dat ze eerst even niks zal zeggen als de echo staaf in me zit. Dat ik daar niet van schrik omdat er iets mis blijkt te zijn. Daarna zal ze gaan vertellen wat ze ziet. Maar er valt niks te zien. Ik weet waar ik op moet letten. Bij Daan zag ik gelijk een stipje met een kloppend hartje. Hier was niks te bekennen. Ze verteld dat de baarmoeder goed gegroeid is, maar dat ze geen embryo ziet. Het lijkt niet mee gegroeid te zijn zegt ze. Ik ben in paniek, en huil vreselijk. Toch wilt ze er iemand

bij halen, dat doen ze altijd als ze twijfelen. Ook zij kijkt mee en ziet niks. Ze laat ook zien hoe groot het had moeten zijn en dat ze dit echt niet over het hoofd hadden kunnen zien. Ik ben echt ontroostbaar. Zwanger zijn van een leeg vruchtzakje. Wat nu...